

mange Indrømmelser ligeoverfor de Duffer, som vare fremsatte af Udvalget i forrige Samling, idet det mulig skulde have den Virkning, at Udvalget vel indtaksere de gjorte Indrømmelser, men saameget stærkere holdt paa de Punkter, som det desuden vilde have bragt frem, saa haaber jeg meget, at det ikke vil vise sig at være rigtig. Jeg haaber ikke, at den høitærede Minister skulde se denne uheldige Følge af sine Indrømmelser. Jeg tror ogsaa at kunne sige, at Udvalget aldrig har villet stille sig paa et saa rethaverist Standpunkt, saa at det vilde fordrø, at det skulde holdes fast ved Alt, hvad det havde sagt — hvis det da bliver det samme Udvalg igjen — nei, Udvalget har troet at have gode Grunde for sine Forslag og haaber endnu delvis at kunne faae den høitærede Indenrigsminister og senere Thinget overbevist om, at det er saa gode Grunde derfor, og forsaavidt maa Udvalget holde paa dem, indtil det kan være Anledning for det til at frasalde dem, overalt hvor saadanne nye Betragtninger bringes frem, som kunne modificere den af Udvalget fremsatte tidligere Opfattelse; saadanne nye Betragtninger, forekommer det mig, ere paa nogle Punkter bragte frem, f. Ex. med Hensyn til den Paragraf, som jeg ikke kom til at omtale i Gaar, men som blev omtalt af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Th. Nielsen), Bestemmelserne i § 5: „Om Noget efter Stilling, Livsvilkaar eller Helbredstilstand kan være Medlem af en anerkjendt Sygekasse, afgjøres i Tvivlstilfælde af Sygekasseinspektøren, hviskendelse kan indantes for Indenrigsministeren.“ Forslaget bestemmer jo her paany, at disse Spørgsmaal skulde afgjøres af Sygekasseinspektøren. Vi havde foreslaaet noget andet, men det er en Betragtning, som Udvalget ikke har taget tilstrækkelig Hensyn til, og det er Uanseligheden af Ensartethed i Afgjørelserne, Noget, som det maa indrømmes, der maa lægges Vægt paa ved disse Spørgsmaal. Hvor vidt der ikke skulde være en Mellemvei, saaledes at man kunde faae en Afgjørelse, som ikke lod Sagen saa fuldstændig ligge i Hænderne paa den øverste administrative Myndighed, saaledes som det her foreslaas, det er et andet Spørgsmaal. Jeg tænkte mig Muligheden af, at der her kunde findes et Forslag, som tilfredsstillede alle Hensyn uden ganske at falde sammen med noget af de tidligere:

Den høitærede Minister var ikke tilfreds med det Forslag, han selv havde optaget i § 6 om Overgangen fra den ene Sygekasse til den anden, og han foretrækker vedblivende

det ældre Forslag. Ja, det er høist rimeligt fra den høitærede Ministers Standpunkt. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel) var heller ikke tilfreds med Paragrafen, som den er nu, eller som det forrige Udvalg havde foreslaaet den, men hans Konklusion gik i modsat Retning, saa der vil ikke blive stor Tilfredshed ved Enigheden i Utifredsheden; thi saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, og efter hvad jeg kjender til hans Stilling fra Udvalget i forrige Samling, vil han have hele Paragrafen ud eller kun lade et Stykke deraf blive tilbage. Ja, dersom det kunde bevises, hvad det ærede Medlem antydede, at den er upraktisk eller, hvad der da kun kunde gjælde en enkelt Del af den, umulig at arbejde med, saa maa man naturligvis lade den falde. Beviset derfor vil det ærede Medlem jo kunne føre, naar vi, hvad jeg haaber, komme til at sidde sammen i Udvalget om denne Sag.

Jeg skal endnu kun bemærke, at det ogsaa forekommer mig, at den høitærede Minister har bragt et nyt Moment frem med Hensyn til Spørgsmaalet om Hospitalshjælp, et Moment, som bør have Indflydelse ved Bedømmelsen af denne Sag. Det var til en vis Grad afgjørende for Udvalget ved Forslaget om Optagelsen af den tvungne Hospitalshjælp, at alle Sygekasser ikke maatte skulde have Pengetilfud, Kjørseleshjælp og Hospitalshjælp, men at Kjørseleshjælpen skulde kunne afdrages i Pengetilfudet. Men derom oplyser den høitærede Minister nu, at det vil have Bansteligheder og Wislighed, til Følge. Hvis det forholder sig rigtig, er dermed et væsentligt Hensyn forandret, som er blevet taget ved den tidligere Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Derimod kan jeg ikke erkjende Rigtigheden af de andre Indvendinger, som bleve gjorte af den høitærede Indenrigsminister med Hensyn til den af Udvalget foreslaaede nye § 10 om fri Hospitalshjælp eller Medsættelse i Hospitalsbetalingen. Om de forskjellige Bansteligheder ved Paragrafens Affattelse, som skulde være tilstede, skal jeg kun sige, at det forekommer mig, oprigtig talt, at den høitærede Minister er gaaet noget for strengt til Værks med Hensyn til denne Formulering. Er der Bansteligheder, kunne disse i ethvert Tilfælde afhjælpes, og forsaavidt der er Tvivl med Hensyn til Forstaelsen, er det jo foreslaaet, at de Tvivligheder, som maatte opstaa, skulde afgjøres af Indenrigsministeren, saa der er altjaa i ethvert Tilfælde Mulighed for at komme ud af Banstelighederne.

Jeg vil endnu kun bemærke, at ved Spørgsmaalet om, hvad en Sygekasse skal præstere, er der i Hovedsagen tilveiebragt